

Posten, tilkjendegiver at den under Behandlingen af det foreliggende Spørgsmaal har fundet Sagen saaledes opløst, at der ikke var Anledning til at formulere sin Godkjendelse, ved at tilføje en Bemærkning, som indeholdt en mere eller mindre mild Indvending mod den afholdte Udgift. Enten man gjør det eller ikke gjør det, bliver der lige saa vel taget Beslutning med Hensyn til den ene Udgift som med Hensyn til den anden. Hvad Spørgsmaalet angaar om Iffe-Udbetalinger af den bevilgede Understøttelse til de Herrer Schandorph, Brosbøll og Thorshøe, saa skal jeg ikke komme videre ind herpaa. Meningerne herom ere jo deske, men Spørgsmaalet har jo tidligere ligget for her i Landstinget og ligget for paa en særlig betydningsfuld Maade, nemlig paa selve det Tidspunkt, da det andet Thing imod Kirke- og Undervisningsministerens Protest havde indsat denne Bevilling paa Finantsloven for 1884—85 og Loven saa derefter var kommet over til dette Thing. Den Gang blev nemlig dette Punkt udtrykkelig gjort til Gjenstand for en særlig Behandling i det af Landstinget nedsatte Finantsudvalg, og man motiverede da, at man ikke kom med Forslag om at stryge denne Post — netop derved, at man i den Henseende havde følt sig beroliget ved den ærede Ministers Udtalelse om, at han ikke agtede at udbetale den. Da altsaa det da nedsatte Udvalg i hvert Tilfælde ved sin Motivering har vedkjendt sig den Opfattelse, at en saadan Bevilling ikke var bindende for Ministeren, og da jeg antager, at Thingets Flertal sluttede sig hertil, skal jeg ikke komme nærmere ind paa at begrunde dette, Noget, som vistnok for Resten ikke vilde være særdeles vanskeligt.

Madsen: Jeg skal kun gjøre en kort Bemærkning i Anledning af den sidste Udtalelse fra den ærede Ordfører angaaende den Understøttelse, som ikke er udbetalt til Dr. Schandorph, Brosbøll og Dr. Thorshøe. Jeg kan ikke forstaa rettere, end at, naar Finantsloven er vedtagen af begge Rigsdagens Afdelinger og stadfæstet af Hans Majestæt Kongen, saa maa de Bevillinger, som derpaa ere givne, navnlig til bestemte Personer, ogsaa respekteres. Til Begrundelse heraf maa det være mig tilladt at nævne et Exempel fra Fortiden. Under Grundlovsforhandlingerne 1865—66 blev der som bekendt af den daværende Regjering stillet Forslag til den nye Grundlov, gaende ud paa, at Kongen skulde kunne nægte sin Stadfæstelse til de Forhøielse og Tilføiinger til Finantslovsforlaget, som Rigsdagen maatte have gjort, uden at den vedtagne Finantslov

isvrigt svækkedes derved. Deraf synes klart at fremgaa, mener jeg, at den daværende Regjering i hvert Fald var overbevist om dette, at Regjeringen ikke kunde nægte sit Samtykke, sin Stadfæstelse til de Forhøielse, som Finantsloven havde faaet igennem Rigsdagen, uden at Finantsloven isvrigt svækkedes derved, eller med andre Ord, at Finantsloven ikke kunde stadfæstes, uden at ogsaa de Forhøielse og Tilføiinger, som den havde faaet gennem Rigsdagen, dermed tillige vare stadfæstede. Det er jo bekendt, at dette Forslag faldt. Det var stillet paa grundlovmæssig Maade, men det faldt under den daværende Forhandling, og da dette Forslag faldt, mener jeg, at der nu ikke mere er Plads for lignende af den Slags.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg har tilladt mig at bede om Ordet i Anledning af det ærede Udvalgs Forslag angaaende det kongelige Theater og Kapel. Jeg vil jo ikke nægte, at det forekommer mig, at i alt Fald en lignende Konsekvens, som det ærede Udvalg bebrejder Statsrevisionen, kan jeg ogsaa nok bebrejde det ærede Udvalg paa dette Punkt. Jeg kan ikke ret se, af hvilken Grund — og der er heller ikke anført nogen Grund derfor — det ærede Udvalg vil behandle det kongelige Theater paa anden Maade end en hvilken som helst anden Statsinstitution. Der er i Virkeligheden lige saa lidt fra det ærede Udvalgs som fra Statsrevisionens Side anført nogensomhelst Grund for, at en stor Del af Overskridelserne ved Theatret skulle behandles paa den Maade, at det siges, at de „kan passere“, naar baade Udvalget og Statsrevisionen har ment, at saa mange andre, ja, hundredevis af Overskridelser paa Regnskabet burde behandles paa anden Maade. Der er i Virkeligheden kun en af Overskridelserne paa Theatret, der er Grund til særlig at fremhæve, saaledes som isvrigt Udvalget i sin Betænkning ogsaa særlig har fremdraget den, alle de andre ere ligefrem Driftsoverskridelser, som jeg antager, Udvalget med mig er enig om ere fuldt forsvarlige. Dette erkjender Udvalget ogsaa i sin Betænkning, men hvorfor skal saa Udvalget just paa dette Punkt overfor det tgl. Theater vise sig saa særlig, om jeg saa maa sige, strengt at forlange, at alle disse Overskridelser, større eller mindre, skulle fremhæves her i Thinget, ved at Thinget beslutter om dem, at de „skulle passere“? Det forstaaer jeg ikke, og jeg kan ikke ret se, at der er tilstrækkelig Konsekvens i Udvalgets Handlemaade overfor denne